

Elkészül Buda város német nyelvű jogkönyve. A több szakaszban keletkezett Budai Jogkönyv (Ofner Stadtrecht) a nyugati városi jogok, főleg a magdeburgi jog elemeit, Buda város kiváltságleveleit, szabályrendeleteit, céhszabályait és részint szokásjogát foglalja rendszerbe. (A következő évtizedekben az ún. budai jog lesz a hét szabad királyi város hivatalos jogkönyve [hét város törvényei → 1441 után].)

A szakirodalom felteszi, hogy a jogkönyv szerkesztője Siebenlinder János, többször megválasztott budai bíró volt.) Az élet elleni vétség esetében igen szigorúak a jogkönyv rendelkezései: az előre megfontolt szándékkal végrehajtott gyilkosság tettesét előbb lófarkra kötve meghurcolják, majd kerékbe törlik. Aki felindulásból ölt, azt „csak” lefejezik. Tolvajlásért akár akasztás vagy testcsonkítás jár. Telekhatársértésért pénzbüntetést szabnak ki. A női erény ellen elkövetett erőszakot súlyosan büntetik. Az a leány, akin erőszakot követtek el – a jogkönyv szerint – kuszált hajjal, zilált ruházatban nyomban fusson a bírósághoz panaszt tenni. Aki apácán követ el erőszakot, fejét veszti. Aki világi leányon, feleségül kell vennie őt. Azt az anyát, aki leányát erkölcstelen életre fogja, zsákba kötve a Dunába dobják. Az istenkáromlóknak kivágják a nyelvét, a tanács titkainak kifecsegése hasonló büntetéssel jár. (A mindennapi joggyakorlatban azonban e rendelkezéseket csak ritkán hajtották végre.) — A Budai Jogkönyv 58 iparágat különböztet meg Budán, köztük: mészáros, háromféle pék, molnár, vincellér, halász, kötélverő, asztalos, esztergályos, ács, bodnár, kocsigyártó, íjgyártó, kőfaragó, kőműves, szíjgyártó, varga, tímár, talpkészítő, szűcs, irhatímár, kesztyű-, táska-, erszény-, öv- és nadrágfűző-készítő, posztókészítő, posztónyíró, kallózó, takács, ványoló, fehérítő, kelmefestő, szabó, zekekészítő, köpenykészítő, patkolókovács, üstkovács, késes, kardcsiszár, harang- és ónöntő, rézműves, bádogos, lakatos, sarkantyúkészítő, dróthúzó, tűkészítő, páncélkészítő, aranyműves, festő, aranyverő. (Az iparágak száma a magyar városokban a század közepéig több mint hetvenre nő. Ez idő tájt Nyugat-Európa nagyvárosaiban a kézműipar kb. százféle mesterséget ölelt fel. Részletek a Budai Jogkönyvből: „66. A polgárjog elnyeréséről. Ha egy idegen Buda városába akar költözni, és ott polgárjogot szeretne nyerni, az csakis tisztességes, jó hírű és tulajdonnal bíró férfi lehet. Ha nincs ingatlana, akkor állítson kezeseket arra nézve, hogy a beköltözés évében és utána is mindig adózni fog, és a várossal tart jóban és rosszban. És, kivéve az istentiszteletet, ne legyen se egyesülés, se szövetség, se titkos gonosz gyülekezés közöttük, hanem minden a tanács tudtával és akaratával történjen. [...] 76. Mennyi árut adhat el a vendégkereskedő. Az idegen kereskedő nem kínálhat eladásra egy városi márka értékűnél kevesebb árut, hanem csakis efelett. Aki ez ellen a rendelkezés ellen vét, elveszíti az eladott áruját, és a bírónak két városi márkát fizet. Kivétel a posztó, amit csak egészben adhatnak el. Ha belföldiek, akkor a kisebb értékű áruikat darabban árusíthatják, ahogy nekik tetszik. Kivétel egyedül a posztó, amelyet nem szabad darabokra vágniuk, amint ezt László és sok más királyi privilegium említ.”

(Blazovich László fordítása.)